

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

TEODORA PASCU

Benji darul divin

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

TEODORA
PASCU

*Benji
darul divin*

Libris
EDITORIAL

Cuprins

<i>Primul pas... Presentiment.....</i>	<i>5</i>
<i>Benji .....</i>	<i>13</i>
<i>Adoptia... ..</i>	<i>45</i>
<i>Benji... la București .....</i>	<i>49</i>
<i>Vânzătorul de pepeni .....</i>	<i>71</i>
<i>Ariciul.....</i>	<i>75</i>
<i>La supermarket.....</i>	<i>87</i>
<i>Incidente.....</i>	<i>97</i>
<i>Simbioza .....</i>	<i>103</i>
<i>Dragostea.....</i>	<i>121</i>
<i>Numele Benji .....</i>	<i>135</i>
<i>Strigătul durerii .....</i>	<i>141</i>

Primul pas... Presentiment

O zi frumoasă de toamnă... orele de după-amiază... și pentru că vreau să mă bucur deplin de natură, de frumusețea anotimpului și a locului... aleg să ies la plimbare în parcul IOR.

Aflat destul de aproape de unde locuiesc... permanent îmi este la îndemână să aleg acest privilegiu.

Sunt cu Ștefan... ne plimbăm agale pe frumoasele alei, e multă agitație, sunt mulți oameni, iubitori de natură... de fiecare dată e așa, indiferent de ora aleasă e mare aglomerație.

Privesc cu atenție oamenii din parc, sunt frumoși... luminoși... doar sunt creația divinității, gândesc în sinea mea...

Însă... am observat că sunt foarte importante timpul și spațiul unde-i întâlnești. Acum, la

orele de seară, în parc, în mijlocul naturii... fețele lor sunt relaxate, liniștite, merg încet admirând locurile, vorbesc și din când în când afișează zâmbete largi, gândurile sunt îndreptate doar la acest moment, sunt prezenți și lipsiți de griji.

Dimineața în schimb, la semafoare sau în traficul intens uneori, îmi place să observ oamenii, dar realizez că în alt fel sunt fețele lor, au un aer trist, plictisit chiar, gândurile lor sunt îndreptate strict la locul de muncă, acolo unde merg, la sarcinile lor sau la alte activități... după caz.

Cum îți sunt gândurile... așa îți este chipul...

Cum sunt locurile pe care mergi... așa îți este chipul...

O rutină apăsătoare, cinci zile identice sau una mai rea ca precedenta, o numărătoare tacită, aplicată de toți cu siguranță. Se poate observa cu ușurință cum apare relaxarea pe chipuri spre sfârșitul săptămânii.

Și să adaug, pentru a fi o analiză completă – de câte ori am mers cu mijloacele de transport spre casă, am putut observa, la orele de după-amiază, cele mai istovite chipuri, cele mai triste și frământate, împovărate de greutatea zilei... niciun zâmbet, niciun strop de amabilitate, oameni tăcuți, îngândurați, prinși în planul lor, calculând

ce ar mai fi de făcut până la încheierea acestei zile... sau zilele următoare.

După plimbarea din parc, orele s-au scurs în ritm alert și ne îndreptăm spre casă, dar pentru că am ajuns aproape de stația mijloacelor de transport în comun, apare un troleibuz și ne hotărâm brusc, eu și Ștefan (soțul meu), să mergem două stații cu troleul 70.

Urcăm repede și, datorită faptului că e sâmbătă, constat că-i foarte liber. Privesc în jur... să găsesc un loc, să stau pe scaun, și chiar asta fac. Mă așez confortabil și studiez pe lungimea troleului, către ceilalți călători.

Doar câteva persoane sunt acum în troleu, spun în gândul meu... și privirea rămâne încântată și atrasă de inedit. La mică distanță de mine – un tânăr de vreo 20-22 de ani însoțit de un câine lup.

S-au urcat odată cu noi, dar pe altă ușă, s-a oprit un moment băiatul, căutând parcă din priviri un loc potrivit pentru amândoi. Sunt interesanți și drăguți așa împreună, formează un cuplu ce atrage atenția.

La un moment dat, băiatul face câțiva pași și se așază pe un scaun.

Câinele ridică urechile parcă ascuțindu-și simțurile, face câțiva pași ajungând în mijlocul

troleului, privește lung în față până în capăt, scanează rapid fiecare persoană în parte, ajungând la mine, observă privirea mea curioasă ațintită chiar pe el și mă fixează preț de mai multe minute... se asigură că nimic rău nu se poate întâmpla și apoi se așază strategic în fața scaunului pe care stă stăpânul său.

Ridică capul și ochii mari, pătrunzători fixează direct ochii stăpânului și se relaxează.

Un tablou fascinant... chiar nu am mers vreodată, în troleu, cu asemenea călător...

Poate acesta e motivul ce mă determină să-l studiez atent și implicit pe stăpânul său.

De aici începe o adevărată poveste, o scenă remarcabilă, plutea în aer un amestec de sentimente, recunoștință și devotament, lansat de acest câine către băiat. Toate erau transmise doar din privire, pupilele erau conectate de la unul la celălalt.

Ochii frumoși ai câinelui lansau săgeți de admirație pentru stăpânul lui, ai fi fost tentat să crezi că îl privește pentru prima dată, că acum îl descoperă sau acum își alege stăpânul. Nu am putut să privesc altceva cât timp am mers cu troleul, nimic nu stârnea interesul, era ceva inedit, mi-a plăcut să-i observ, să încerc a înțelege felul lor de comunicare.

Erau minunați, ținutii locului se priveau... se admirau tacit, fără să fie stânjeniți de cei din jur, fără să le pese într-un fel, era momentul lor, doar al lor. Semănau foarte tare, erau tineri, frumoși și foarte cocheti, să spun. Băiatul îmbrăcat sport, foarte curat și modern, un băiat educat, se putea deduce ușor din atitudine și ținută, iar câinele, un lup de talie mare, era destul de dezvoltat, arăta faptul că are ceva ani. Blana era închisă la culoare, bine îngrijită, strălucea blând la lumina din troleu și, ca să emane același aer șic precum stăpânul, avea o eșarfă triunghiulară, legată în jurul gâtului, o nuanță de un roșu viu crea un contrast frumos al culorilor.

Mi-am dat seama cu ușurință că băiatul purta toată responsabilitatea câinelui, el îl îngrijea, îl hrănea și aranja când plecau la plimbare. O puternică legătură se lăsa a fi percepută cu ușurință, era o conexiune a simțurilor, a mișcărilor, a energiei celor doi. Era câinele său, nu al familiei, erau prieteni, comunicau tacit doar din priviri. Din când în când, băiatul trecea mâna peste urechea câinelui, cu gesturi lente, cobora ușor atingând toată fața.

Iar câinele, în semn de răspuns la gesturile tandre, apleca capul în față, după care ochii fixau din nou stăpânul. Erau minunați, nici vorbă, dar... o comunicare perfectă.

Era o legătură profundă între ei, dragostea experimentată la un alt nivel, o iubire pură, naturală, ce îmbrăca o altă formă și plutea în jurul lor. Ochii lor erau minunați, încărcăți de o energie miraculoasă, fantastică iar fericirea îi acoperea.

Cred că eram singura persoană din troleu care i-a observat atent, eram fascinată, fără măcar un cuvânt am simțit o frântură din starea lor, eram participantă directă la acea vrajă... chiar era magie...

Nu am uitat această întâmplare mult timp și de multe ori mi-am amintit de ea și am re trăit acea senzație deosebită a simțurilor, povestea din troleu.

Am coborât după două stații și mergând m-am tot gândit la ei, chiar l-am întrebat pe Ștefan dacă a văzut acel băiat cu lupul său. Însă, așa cum mă așteptam, mi-a răspuns că nu...

I-am povestit în câteva cuvinte ce am observat în troleu, că am fost foarte impresionată, dar nu pot să spun foarte bine în cuvinte ce am simțit de fapt, ceva m-a fascinat.

Poate o dorință neîmplinită să fie motivul... oare?

Este adevărat că-mi plac câinii, mi-am dorit la un moment dat un câine, dar mi-a fost teamă

că nu pot să-i acord timpul necesar, că este o responsabilitate pe care trebuie să mi-o asum și am considerat că nu ar fi corect să fie chinuit într-un fel, să-l las prea mult singur pentru că trebuie să merg la serviciu și mai bine să crească alături de oameni mult mai disponibili ca mine, acesta a fost motivul pentru care nu mi-am cumpărat niciodată un câine.

Benji

După mai bine de doi ani de la această întâmplare, vorbeam la telefon cu o nepoată a mea din Pitești și îmi spune că ea își dorește un câine, că-i plac foarte mult câinii și vrea neapărat și ea unul.

O încurajez, îi spun că-i o idee minunată și că de multe ori mi-am dorit un câine, dar din anumite motive am renunțat... drept care i-am repetat tot ce implică să ai un câine și despre responsabilitățile pe care urmează să și le asume.

Au trecut doar câteva zile și primesc o fotografie pe telefon, de la nepoata mea, cu un cățeluș drăguț, un shitzu de talie mică, ce are doar două luni. Părea doar o blăniță în care se amestecau două culori, maro deschis și alb. Un ghemotoc cu patru lăbuțe.

Capul său drăguț scos în evidență de urechile lungi, ce-i cad de-o parte și alta a feței, nasul scurt, negru și ochii mari, pătrunzători străluceau precum două steluțe.

Numai dacă-i priveai ochii realizai că este o ființă vie, altfel, foarte ușor poate fi confundat cu un covoraș pufos, gen blăniță. L-am tot privit și sincer în momentul acela am simțit o emoție în adâncul inimii, un fior plăcut, un amestec de dorință și dragoste pentru ființa asta micuță.

Am rămas cu gândul la el și iar mi-a apărut imboldul să-mi cumpăr și eu un câine. Mă frământam... ce rasă să fie, dar nu mai puteam să aleg, nu exista un câine mai drăguț decât shitzu, doar el era conform imaginației mele. Dar ușor, ușor, zilele au trecut și am rămas la concluzia că nu pot să-mi îndeplinesc visul, nu vreau să cumpăr un câine, aș face mai mult rău decât bine prin decizia mea.

În schimb, de câte ori mergeam la Pitești, în weekend, eram tare bucuroasă să mă joc cu mica pufoșenie.

Benji, acesta era numele lui, nepoata mea îi dăduse acest nume, interesant și sonor.

Îmi făcea plăcere să ies cu el la plimbare, să-i port de grijă, să mă asigur dacă are mâncare, apă. Preferam să-i ofer ceva bun în meniu și am

descoperit că pe lângă carnea de pui sau bobیțele lui gustoase din care ronțăie din când în când îi mai plac și merele, ardeicul gras și chiar bananele. Tot așa, până când m-am trezit că piticania mă prefera, era aproape tot timpul după mine prin casă, astfel încât era destul de ușor să vadă și toți ceilalți din casă.

La un moment dat, nepoata mea, Lavinia, îmi spune:

— Teo, câinele meu... cred că e îndrăgostit de tine!!!

— Eeeii... nu cred asta, îi răspund, gândindu-mă că poate e puțin geloasă doar.

— Ba da... ba da, am citit pe net despre asta și am înțeles că se îndrăgostesc o singură dată, de stăpânul lor.

— Poate, dar eu nu sunt stăpâna lui..., răspund sec.

Și mă provoacă la un test, încât să-mi dau seama:

— Hai să vezi, doar ca să te convingi!

Îmi spune:

— Uite, suntem toți în cameră, dar ieși tu pentru puțin timp și ai să vezi că el vine după tine.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

#RESPECTYourself

Libris EDITORIAL

Pentru comenzi și detalii:

LIBRIS EDITORIAL SRL
str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, cod 500030
e-mail: editura@libris.ro

www. libris. ro